

Olvadó cukorsüveg

Ülnek együtt: szülő, gyerek.
Ülnek az izzó ég alatt.
Cserélődik szándék, szerep,
beszélhetnékjük elakadt.

Atyácska rezzen, tétova,
a lány feszült, ám önfeledt,
hallgatásuk tág udvara
aláaknázott, sík terep.

Érzik mindketten: elszakadt
a gyermekláncfű-kötélék.
A lány lombos jövőbe kap,
az atyja hármát visszalép.

Zsombékként, sásként ott susog
a gyermekkor tava körül
sokféle loncs szó, csel, szitok,
kéretlenül, kegyetlenül.

Az ám! A mimikris viták,
a szülők tébolyult beve,
szembogár lett a tört virág
reszkető árnyú sírhelye.

A szép család! A nagy szavak!
Az olvadó cukorsüveg.
Szentimentális fordulat.
Az emléke is jéghideg.

Egyszer majd, tán nagy hó szakad,
a lány atyjához visszatér,
ránéz, a búcsú elmarad,
közelít csak a két tenyér...

Az új lakó

„A vers komor panelház”
Orbán Ottó

Ez hát a vers? A régi
vérszag, emléksímat csak?
Gályapad? Lelki rékli?
Ördöglakat? Vakablak?

A vers komor panelház,
de hang kering a falban.
Böffent, szellentve kontráz
az új lakó. Ne halljam?

Málló eszménypanelban
törmelék, csapdaárok,
öblös csatornadallam
(„pusztulj, ének!”) – szívárog.

Reszkető rozsdacsontváz,
önképünk ikertornya
ledől – újat ki formáz
tépetten, iszonyodva?

Harmadnapi hold

...és kordéztak recsegve az összetákolt korai hatvanas évek.
 Az elsodort ősز véres törmelékét
 füttyös házmesterek söprögették sietve,
 és mire feljött a harmadnapi hold,
 egymillióan tolongtak a hősök elárvult (hiszen elárvult) véráztatta terén.
 Könnyű lebetett? Fordítani bekecsen, overallon (kifordítom, befordítom),
 messzire gurultak addigra a tövises burkú, gránátos vadgesztenyék,
 fakultak a mellkason szélesre rántott, izzadt flanelingek,
 más előnyt tálalt a hirtelen beszűkült kínálati piac:
 tiéd lesz, amit nem adunk másnak,
 ám cserébe feledd a tegnapi tiédet,
 jó üzlet, megtartod kicsinyke életed
 (egyébként is markunkban pibeg, fészekből kiesett fióka),
 tanuld az arasz-szabályt, araszolgass türelmesen a kézzelfoghatóig
 és feledd a hősködők avított arany szabályát (szabadság, nemzeti ügy, ne fokozzuk:
 vértanúság!), tisztának mondott szigorúság kékje út át mielőbb a lázálmok
 itatósán, kifehéredik a balladás vérfolt szíve előbb-utóbb,
 és tiéd lesz végre, tiéd, a hokedlisarok biztonsága, a grízes tézta édes lekváráje.
 Ugye, jó lesz!?

